

[Steen Folke.]

devarer, og bønderne, der kræver højere priser, er en afgørende fare i Portugal.

Den største hindring for en løsning, der ydede begge grupper retfærdighed, er socialistpartiets modstand mod nationaliseringer og dermed også modstand mod indgreb over for det mellemhandlerled, der sluger op til 75 pct. af prisen på fødevarer, penge, som kunne bruges til at nedsætte priserne og give landmændene et rimeligt udkomme.

Det er den slags varetagelse af borgerskabets snylteri på de arbejdende klasser, som er blevet støttet af NATO, af EF og af socialdemokraterne, og som er delvis finansieret af CIA.

Det er af vital betydning, ikke blot for Portugal, men for resten af Europa, at den gamle fascisme ikke får lov til at genopstå, heller ikke camoufleret i et borgerligt demokrati, især i en tid, hvor den kriseramte europæiske kapitalisme er stærkt tiltrukket af fascistiske økonomiske og organisatoriske teorier. VS afviser derfor ethvert forsøg, som EF, NATO eller andre måtte gøre, på at svække det portugisiske folks bestræbelser på at styre sin egen fremtid gennem en folkemagts organisering.

I Spanien nærmer opgøret sig. Den spanske arbejderklasse er begyndt at aktionere, nu hvor det er åbenbart, at de justeringer, der har fundet sted, blot er korrektioner, der sigter på bevarelsen af de gamle strukturer. Det er længe siden, man har set så omfattende arbejderaktioner, strejker og andet, som man har set i netop de foregående dage i Madrids gader og andre steder i Spanien. Danske Mallorcapolitikeres forsøg på at fremmane et billede af et nyt Spanien på vej mod demokratiske tilstande er allerede ynkeligt gjort til skamme, og det må skarpt afvises, at der gøres forsøg på at lempe Spanien ind i NATO og EF. Det må frygtes, at det spanske socialdemokrati vil spille samme rolle som det portugisiske socialistparti og kæmpe for et kapitalistisk system under borgerskabets herredømme, og at denne politik vil blive støttet af de europæiske socialdemokratiske partier.

VS vil støtte den spanske såvel som den portugisiske arbejderklasse i dens kamp for at erobre magten og omdanne både det spanske og det portugisiske samfund.

Inden jeg forlader den europæiske verdensdel, vil jeg gerne sige et par ord om den såkaldte sikkerhedskonference. Hvem er ikke til-

hænger af sikkerhed og fred og samarbejde, i hvert fald på papiret og især ved internationale konferencer? Realiteternes verden er bare en anden, og VS har hele tiden set med skepsis på sikkerhedskonferencen. Tiden og udviklingen efter undertegnelsen af slutakten i Helsinki har kun styrket vores skepsis. Vi ser sikkerhedskonferencen som et udtryk for supermagternes gensidige interesse i en cementering af deres interessesfære og i økonomisk samkvem. USA-imperialismen er især i krisetider afhængig af fortsatte ekspansionsmuligheder. Det sovjetiske markeds åbning både for varer og for kapitalinvesteringer er af stor interesse for de multinationale selskaber. Det har bl. a. Kai Moltke skrevet tankevækkende om i nogle artikler i dagbladet Information. Den såkaldte udsoning tjener til at befæste de to supermagters økonomiske, politiske og militære overherredømme.

Derefter nogle bemærkninger – og det kan ikke blive så meget – om steder, der ligger uden for Europa. Først noget om et af de vigtigste brændpunkter for tiden, nemlig Angola.

MPLA har siden 1961 ført en befrielseskamp mod det portugisiske kolonialstyre. I de befriede områder har MPLA, samtidig med at man kæmpede mod den portugisiske kolonimagt, på et demokratisk grundlag opbygget lokale folkeforsvarsheder og udviklet elementær undervisning og et begyndende sundhedsvæsen og i det hele taget udbygget det sociale system og lagt grundlaget til en ny produktions- og fordelingsstruktur i Angola.

Danmark har tidligere ydet en yderst begrænset støtte til MPLA, netop til nogle af de sociale og undervisningsmæssige projekter, som MPLA i modsætning til de andre såkaldte befrielsesbevægelser har haft i Angola.

UNITA og FNLA støttes som bekendt massivt af multinationale selskaber, af det racistske Sydafrika og imperialistiske magter med USA i spidsen. Det er givet, at denne støtte ikke sigter efter at tilsikre en demokratisk, end-sige progressiv, udvikling i Angola, men er udtryk for et forsøg på at sikre egne økonomiske og politiske interesser.

Jeg vil gerne sige, at VS nærer ingen illusioner om hensigterne med Sovjetunionens udenrigspolitik og den støtte, som Sovjetunionen har givet til MPLA. Men vi er overbevist om, at MPLA i kraft af bevægelsens solide forankring i store dele af den angolesiske befolkning på tværs af race- og stammeskel vil kunne